

rachel amphlett

**SPÁLIT
MOSTY**

PŘÍPADY KAY HUNTEROVÉ

≡ KNIHA ZLIN

Spálit mosty

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Rachel Amphlett

Spálit mosty – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kniha
Strop
Korupce
Odcizení
Krach
Proud
Zlín

**SPÁLIT
MOSTY**

rachel amphlett

SPÁLIT MOSTY

PŘÍPADY KAY HUNTEROVÉ

Kniha
Zlín

BRIDGE TO BURN copyright © Rachel Amphlett 2018
The moral rights of the author have been asserted. Veškerá práva vyhrazena.
Translation © Jitka Šišáková, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-259-1088-7
ISBN e-knihy 978-80-259-1099-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-259-1100-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-259-1089-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

KAPITOLA JEDNA

Spencer White si dal posledního šluka, zahodil nedopalek do kanálu a přibouchl zadní dveře dodávky.

Ohnul se pro kufr s nářadím a chytila ho křeč do bederního svalu. Sykl bolestí a vyfoukl poslední zbytek nikotového kouře.

Na částech chodníku, které pokrýval stín, zůstávala ležet jinovatka. Protivný studený vítr zalézal Spencerovi pod límec nepromokavé bundy a na obzoru se kupila hrozivá mračna. Zachvěl se zimou.

Hodil si přes rameno hliníkové štafle, jednou rukou je přidržel a do druhé vzal bedýnku s nářadím. Počkal, až se kolem přežene autobus, a pak přešel frekventovanou maidstoneskou ulici k nově zrekonstruované kancelářské budově.

Potěšilo ho, že mu zavolali. Přestavba centra města se chýlila k závěru, a jak nastala zima a lidé pomalu zapomínali na horké léto, každý týden měl postupně méně a méně práce.

Vzhlédl k budově a přimhouřil oči. Slunce bylo ráno ještě nízko nad obzorem.

Původně to byla banka, ale dnes v budově z pískovcového zdiva sídlila softwarová společnost. Moc dobře si vzpomínal, jak tu v létě zůstával dlouho do večera, protože stavbyvedoucí musel složitě koordinovat dokončení vzduchotechniky a nezbytných rozvodů elektřiny a kabeláže, které byly pro firmu klíčové.

Nestávalo se často, aby se po předání hotové zakázky musel ještě vracet. Většina příjmů mu plynula z pravidelné údržby starších systémů. Spencer si na kvalitě práce své firmy velmi zakládal, ale dobře věděl, že čas od času se může vloudit chybička, a pak nezbyvá než závadu co nejrychleji odstranit.

Oprél štafle o kamenný portál a stiskl zvonek vpravo. Přes prosklený vchod uslyšel zabzučení a od pultíku vykoukla recepční. Odstrčila židli, vstala a za okamžik už mu s úsměvem přidržovala jedno křídlo dveří, aby mohl projít.

„Díky,“ kývl jí na pozdrav Spencer.

„Nemáte zač. To je dobře, že jste tak rychle tady.“ Nakrčila nosík. Tváře měla poseté roztomilými pihami. „Člověk je rád, že pracuje v takové nóbl budově, ale jak se tu udělá dusno, je to hrůza. Nedají se tu otevřít okna.“

Spencer se usmál, popadl štafle, prošel dovnitř a recepční za ním zase zavřela.

Však ho samotného překvapilo, když si prohlédl plány na rekonstrukci původní banky – architekt se rozhodl, že se tu nebudou instalovat nová okna, ale namísto toho se vybuduje

SPÁLIT MOSTY

rekuperace a původní okna se nechají napevno zaslepit, aby sem snadno nepronikli zloději.

Spencer si sice samozřejmě uvědomoval, že má díky takovým projektům obživu, ale stejně by v takovém neprodyšně uzavřeném prostoru pracovat nechtěl.

Personál softwarové firmy to zjevně začínal vidět stejně.

„Pamatuju se správně, že hlavní rozvody kabeláže jsou nad kuchyňkou?“ zeptal se.

„Tak mi to Marcus, náš ředitel, aspoň říkal. Jinak já se jmenuju Gemma. Asi se to tady dost změnilo, co jste tu byl naposled, vidíte?“

Rozhlédl se. Stěny byly vymalované jasnými barvami a zdobily je abstraktní umělecké obrazce. „Trochu jo.“

„Dejte mi chvilíčku, ano? Jen k někomu přepojím telefony z recepcce, a hned vás tam dovedu. Zatím se mi prosím запиšte a vezměte si návštěvnickou propustku.“

Spencer opřel štafle o pultík, box s nářadím postavil na zem, sáhl po knize návštěv a na volný řádek naškrábal svoje jméno a podpis. Gemma mezitím zvedla sluchátko a tiše hovořila s nějakou kolegyní.

Zavěsila a zase se na něj usmála. „Zařízeno. Přesměrovala jsem hovory jinam, takže se o ně chvilku nemusím starat. Tak pojďte, ať máte co nejdřív hotovo a lidi z nejvyššího patra mi konečně přestanou zoufale volat a fňukat.“

Po naleštěné dlažbě zacupitaly podpatky a Gemma už Spencerovi otevírala masivní dřevěné dveře.

Ze zářivé recepcce vstoupili do společného pracovního sálu a Spencerovi nějakou dobu trvalo, než jeho oči přivykly

lehkému přítmi a tlumeným tónům výmalby. Když tam v létě montovali klimatizaci, vnímal jen velký prázdný prostor – a teď tu řady stolů a židlí působily skoro tísnivým dojmem.

Vysoké stropy byly sníženy a spleť kabelů a trubek, které tam tehdy instalovali, nyní zakrývaly akustické podhledy.

Automatický mechanismus za nimi tiše dovřel dveře a Gemma mlčky ukázala k prostoru v zadní části místnosti.

Kráčeli podél stěny do kuchyňky a odpočinkové zóny, která se nacházela zhruba vpůli sálu. Voněla odtamtud čerstvě mletá káva a koblihy. Spencer se bál, že mu z toho začne kručet v žaludku. Při pohledu na supermoderní espresso přístroj se musel pousmát. Přesně po takovém toužila jeho žena, ale on v tom neviděl za mák smyslu. Vyhozené peníze! Vždyť plechovka instantní kávy stojí v supermarketu pár liber.

U kávovaru postávalo osm lidí a tiše si mezi sebou povíдали. Jeden otevřel ledničku, vytáhl krabici mléka, druhý mezitím chystal šálky a dezertní talířky.

„To jsme si asi nenačasovali úplně dobře,“ znejistěla Gemma. „Ti, co přišli do práce brzy ráno, si touhle dobou dávají přestávku na svačinu.“

„To nic,“ chlácholil ji Spencer. „Mně bude stačit, když si odklopím jen jeden panel. Postavím si kolem pár židlí, aby mi pod rozebraný podhled nikdo nechodil. Jinak odsud nemusíme nikoho vyhánět. Vylezu nahoru a kouknu, kde je zakopaný pes.“

Viděl, že si Gemma oddychla. Vlastně mu teprve teď došlo, jak je nervózní.

SPÁLIT MOSTY

„Super, tak to je skvělé. Děkuju. Bála jsem se, jak budou lidi brblat, když je pošleme z kuchyňky pryč. Nedal byste si k práci kafe a něco dobrého?“

„Díky, za kafe budu rád. Mléko a dva cukry.“

Spencer si postavil štafle vedle umakartového stolku a vytýčil třemi židlemi prostor, kde bude pracovat. Otevřel kufr s náradím a vytáhl si plánky klimatizace, které mu ráno manželka vytiskla z počítače. Pohlédl ke stropu a zase na plánek.

„Tady máte,“ ozvala se za ním Gemma.

Otočil se a vzal si od ní kouřící šálek. „Díky. A teď už taky zůstaňte za židlemi, ano?“

Mrkl na ni a počkal, až se vzdálí k ostatním kolegům o dva stolky dál. Pak se zase pohroužil do studia plánek a usrkával kávu.

Jakmile našel správný panel, odložil hrneček na stůl a shýbl se pro náradí. Už se plně soustředil na hledání závady.

Při práci si potichoučku pohvizdoval melodii, kterou ráno hráli v rádiu. Jeho dcerky se zrovna chystaly do školy a ta mladší rozčilovala starší sestru, protože skákala po bytě a vyřvávala chytlavý hit z plných plic. A on ho celý den nemohl dostat z hlavy.

Spencer se narovnal a nevšímal si zvědavých pohledů svazčících programátorů. Musel se soustředit. Bylo potřeba najít závadu, co nejrychleji ji odstranit a důkladně všechno zkontrolovat, aby zákazník nemusel nic dalšího reklamovat a on nepřišel o zisk.

Přítáhl si štafle blíž, rozložil si náradí po stole, vyšplhal na čtvrtou příčku a opřel se dlaněmi o čtvercový panel.

Panel však držel jak přibitý a nešlo s ním hnout. Přitom měl na tenkém hliníkovém rastru jen volně ležet.

Spencer se ušklíbl, přehmátl si a znovu nad hlavou zatlačil.

Štafle se pod jeho vahou zakymácely. Rozbušilo se mu srdce a podíval se dolů.

„Počkejte, přidržíím vám je.“

Jeden ze zaměstnanců vyskočil od stolu v kuchyňce a nohou pevně přišlápl základnu štaflí.

„Díky.“

„Za málo. Tady se šíleně nadělá kolem bezpečnosti práce, takže by nám bylo hloupé jen tak sedět a koukat, jak sletíte.“

Čtverácky na něj mrkl a Spencer protočil panenky.

„Člověk by si myslel, že za ty peníze, co stála rekonstrukce, už mohli taky srovnat podlahu,“ prohodil.

Muž se zasmál, pro jistotu chytil štafle ještě rukou ze strany a Spencer zase otočil hlavu ke stropu.

Zamračil se, podíval se na stropní panely vlevo a vpravo od toho, který potřeboval sundat, pořádně zabral a opřel se ze všech sil.

Podařilo se mu ho maličko nadzvednout a ze štěrbiny ucítil podobný zápach, jako když kdysi v dětství objevil v zahradní kůlně zaklíněnou mrtvou krysou – a vtom panel zase zapadl zpátky do mřížky.

Hlasitě zaklel a muž pod ním se zachechtal.

Spencer zase zmlkl. Pravou nohu položil o jednu příčku výš, zapřel se trochu jinak než předtím a zkusil to znovu.

Vtom mu levá pěst projela skrz, panel praskl, s hrozným rachotem vypadl a s ním i dva sousední.

SPÁLIT MOSTY

Spencer vyděšeně hekl a zřítíl se po zádech ze štaflí. Strhl s sebou i pomocníka a oba dopadli mezi roztráštěné desky do zvířeného prachu.

Při pádu nznak na tvrdé linoleum si vyrazil dech a ještě se mu něco těžkého svalilo na nohy, ale odrazilo se to a sklouzlo vedle. Několik okamžiků Spencer jen ležel a chrčel.

Zahýbal rukama a nohama, jestli si vážně neublížil, a rozkašlal se, protože měl plná ústa i plíce dusivého bílého prachu. Protíral si oči a uvědomil si, že mu silně zvoní v uších.

Posadil se a polkl.

Slyšel dobře. Dvě ženy nechaly v kuchyňce kávu kávou a přiběhly sem.

Jedna pevně objímala Gemmu, které tekly po tvářích černé šmouhy řasenky.

A všichni ječeli.

Spencer se prudce otočil, protože se lekl, že se jeho ochotný pomocník nějak zranil, ale ten už mezitím vstal, měl vytřeštěné oči a ze tváří se mu vytrácela barva, až dočista zesinal.

„Co je vám?“ zeptal se Spencer.

„Je mi zle,“ hlesl a ukázal za Spencera.

Spencer se ohlédl a zděsil se. V hrůze se rychle posbíral na všechny čtyři a o překot se plazil co nejdál od toho, co leželo vedle převrácených štaflí.

V šoku mu pořád úplně nedocházelo, co vlastně vidí, a div se nepozvracel. Pochopil jen, že to tam nemá co dělat a že od toho musí utéct co nejdál.

Ženský jekot se změnil v hysterický pláč a sbíhali se sem ostatní zaměstnanci, aby se podívali, co se stalo.

rachel amphlett

Spencer se chytil židle, s námahou se sbíral z podlahy
a slyšel, jak Gemma vykřikla:

„Jak jsme mohli mít ve stropě mrtvolu?“

KAPITOLA DVĚ

„Mrtvoly nosí štěstí,“ prohodil Gavin Piper, když kráčeli po chodníku směrem ke Gabriel's Hill.

„Cože?“ Detektiv inspektorka Kay Hunterová si při chůzi zapínala flísovou mikinu a natahovala krok, aby detektivu konstáblovi na hrbolatém dláždění stačila. „A zpomal, prosím tě. Sice už tu nejsou kočičí hlavy, ale stejně se to smeká.“

Gavin zvolnil, nechal projít partu pubertáků a zopakoval: „Že nosí štěstí. V minulých staletích zpravidla do nově postaveného domu zazdili kočku, aby odháněla zlé duchy. Tohle je něco podobného. Takový mumifikovaný talisman.“

„Neřekla bych, že tam naši oběť někdo zazdil pro štěstí, Pipere.“ Stoupali poslední metry k nejvyššímu místu ulice a Kay se trochu zachvěla. „Že uhodnu, kde máme místo činu?“

Šikmo přes silnici stály u obrubníku dva policejní vozy a sanitka. Přes půl chodníku parkoval stříbrný sedan. Konstábl Toby Edwards vlídně odváděl dva starší manžele od

perimetru vyznačeného modrobílou páskou, která se třepetala ve studeném větru. Kay s Gavinem byli téměř u něj.

„Lucas si pospíšil,“ poznamenala Kay a kývla ke stříbrnému vozu.

„Nejspíš už byl ve městě. Třeba mají v Marriottu konferenci.“

Patologa z ministerstva vnitra zavolali záchranáři a Kay byla ráda, že dorazil, protože se s nimi jistě podělí o první poznatky ohledně neobvyklého nálezu.

Za jeho vozem právě zabrzdila šedá dodávka, ze které kvapně vyskočili čtyři lidé. Oblékali si ochranné kombinézy a vytahovali ze dveří několik různobarevných boxů.

Kay té nejmenší z nich kývla na pozdrav a mířila s Gavinem rovnou k nim. Harriet Bakerová mezitím rozdělovala úkoly a poslala tým dovnitř.

„Dobrý den, Kay.“ Šéfka výjezdové skupiny pro ohledání místa činu si s oběma potřásla rukou a ztišila hlas. „Prý nás tu dnes čeká něco hodně zvláštního.“

„To tedy ano. Zrovna jsme jeli s Gavinem do práce,“ pokrčila Kay rameny. „Když nám zavolali, byla jsem právě na velitelské, takže zatím nevím o moc víc než vy.“

„Prý je mumifikovaný.“

„Ano. Lucas už je tady.“

„Výborně. Vždycky je lepší, když si může patolog prohlédnout tělo přímo in situ.“ Harriet se otočila a vytáhla zpod sedačky spolujezdce přepravku s věcmi. Zamkla dodávku a navlékla si ochranné rukavice. Pečlivě si je natáhla až ke konečkům prstů. „Tak já půjdu.“

SPÁLIT MOSTY

„Potkáme se vevnitř.“

Kay jí uhnula z cesty a Harriet pospíchala do budovy. Pak inspektorka přimhouřila oči, protože k pásce se blížila povědomá postava s otevřenou taškou přes rameno. Kay zavolala na konstábla: „Edwardsi – dejte prosím pozor, aby se Jonathan Aspley nebavil se svědky, ano?“

„Provedu.“

Reportér z *Kentish Times* vytáhl z kapsy mobil, pohlédl Kay do očí a přidal do kroku. Ale vzápětí zase zklamaně zvolnil, jakmile si všiml Edwardse, který mu kráčel vstříc.

„Ale no tak, Hunterová!“

Zvedla ruku. „Ne, Jonathane. Později. Přijďte dnes v pět odpoledne na velitelství. Detektiv šéfinšpektor Sharp připravuje tiskovku. Nejpozději do hodiny dostanete informace e-mailem. Zatím nás prosím nechte pracovat.“

Než stihl něco namítnout, otočila se k němu zády. „Zdravotníci už v kancelářích skončili?“

„Ještě ošetřují jednu zaměstnankyni,“ řekl Edwards. „Je astmatička, tak měli obavu, aby jí šok neublížil.“

„Fajn. Rozšiřte kordon o jedno auto za ambulanci a postavte přes chodník zábrany, ať máme klid na práci.“ Pohlédla přes ulici a znechuceně se ušklíbala, protože z oken protější budovy zvědavě civěli úředníci s mobily v rukou. „A pošlete proboha pár kolegů naproti, ať si ta banda laskavě hledí svého.“

„Rozkaz.“

Edwards odběhl a hlasitě úkoloval kolegy podle Kayiných instrukcí.

Kay mezitím popošla dál po High Street, aby jí Gavin nepřekážel ve výhledu a mohla se podívat dolů ke staré radnici. Po obou stranách Market Square zastavovali lidé a hleděli jejím směrem. Někteří jen zvědavě pokukovali, jiným div nevypadly oči z důlků. Kay byla dost zkušená, aby věděla, že je jen otázkou času, než se tu začne srocovat dav, zvlášť jestli úředníci odnaproti už stihli něco zajímavého natočit a umístit na sociální síť.

Jestli situaci rychle nedostanou pod kontrolu, centrum města se co nevidět beznadějně ucpe.

Uslyšela dusot těžkých bot a vrátila se pohledem zase k vytýčenému prostoru. Ulici právě přebíhali čtyři policisté a mířili do protější kancelářské budovy.

„Ještěže si nevyfotili mrtvolu,“ zamumlal Gavin.

„Díkybohu. Kdo má na starosti evidenci osob na místě činu, Debbie?“ zavolala Kay na kolegyni, která postávala několik metrů od nich u vchodu do firmy.

„Aaron,“ odpověděla Debbie. „Teď jen odběhl pomoci seržantu Hughesovi postavit zábrany. Za minutku je zpátky.“

Kay už sice byla netrpělivá, ale ani přes svou hodnost si nedovolila porušit protokol a bez vědomí seržanta nadzvednout pásku, která se táhla od pouliční lampy k okapovému svodu na pískovcovém nároží. Nebylo by to vhodné.

„Co ještě víme o té dnešní události?“ zeptala se Gavina. Sklonila bradu až k měkkému límci svrchníku a dýchla si pod něj, aby se v ranním chladu trochu zahřála.

„Nikdo neměl o mrtvole ani tušení, dokud nepropadla stropem. Minulý týden nahlásila firma závadu v klimatizaci

SPÁLIT MOSTY

a ten chlap, který ji tenkrát montoval – nějaký Spencer White – se k opravě dostal až dneska.“

„O jakou závadu šlo?“ zajímala se Kay.

„Přestala fungovat rekuperace. Budovou neproudil vzduch. Původně je to banka a nedají se tu otevírat okna – jsou dvojitě zasklená a zaslepená. A pohybuje se tu spousta lidí. Minulý týden, jak bylo těch pár studených dnů, někdo nastavil termostat na vyšší teplotu, jenže se to porouchalo a od té doby klimatizace nejde.“

„Potěš pámbu. Tuší někdo, jak tam ten nešťastník mohl být dlouho?“

Gavin zavrtěl hlavou. „Ne, ale akustické panely se při rekonstrukci budovy montovaly až úplně nakonec, takže těžko tam mohl...“

Odmklcel se a kývl bradou někam za ni. Otočila se. Pospíchal k nim Aaron Baxter s psací podložkou v ruce.

„Promiňte, inspektorko. Je tu blázinec.“

„Nic se neděje,“ zavrtěla hlavou Kay. „Hlavně, že se vám daří chránit místo činu. Klidně počkáme.“

Gavin mu vrátil podepsaný arch a policejní konstábl se pousmál. „Díky, detektivové.“

Kay se shýbla a prošla pod páskou, kterou jí Aaron přizvedl, a počkala, až podleze i Gavin. Vzala si od Harrietina asistenta Patricka sáček s ochrannou kombinézou, návleky na boty a rukavice.

Jakmile si vše oblékli, zamířila s Gavinem ke vchodu do budovy. Kvitovala s úlevou, že zábrany už stojí a hloučky lidí od protější kancelářské budovy také zmizely.

Dvojité dveře starého bankovního ústavu se otevřely do-
kořán, a když Kay vstoupila, uslyšela v hale tichý pláč.

V koženém křesílku v recepci seděla sotva dvacetiletá
žena, svírala v ruce papírový ubrousek a vedle ní stála kole-
gyně a utěšovala ji.

Ke Kay a Gavinovi se přitočila Debbie. „To je Gemma Ty-
sonová,“ špitla. „Recepční. Byla u toho, když našli oběť.“

Kay jí kývnutím poděkovala a zamířila ke dveřím, o nichž
usuzovala, že vedou do hlavního prostoru budovy. „Cestou
zpátky si s ní promluvíme.“

Gavin souhlasně přikývl, ovšem jakmile vešli do rozleh-
lého pracovního sálu, povzdychl si: „A sakra.“

V srdci firmy spatřili celý zástup lidí.

Mezi nimi se pohybovala asi desítka policistů. Organi-
zovali zaměstnance do menších skupinek, aby se všemi se-
psali svědecké výpovědi. Zadrželi jim také mobilní telefony,
aby se mohly vymazat případné fotografie a zamezit vstupu
na sociální síť.

Lidé byli viditelně rozrušení. Z nečekaného nálezu mu-
mifikovaného těla nebylo snadné se vzpamatovat.

Kay s Gavinem postupně prošli až do kuchyňky, kde
Harriet s týmem začínala zpracovávat nalezené stopy. Kay
bylo úzko jen z toho ohromného množství lidí, které se tu
pohybovalo.

Šlo o nesmírně složitou situaci, kterou nebude lehké
zvládnout. Schopnosti jejího týmu prověří na maximum.

„Co je vlastně přivedlo k názoru, že jde o násilný čin?“
zeptala se.

SPÁLIT MOSTY

„Velká díra, kterou má oběť na boku hlavy,“ odtušil Gavin.
„Je to takový, dalo by se říct, bezmozek, inspektorko.“

Kay znechuceně zaúpěla a prosmýkla se kolem jednoho z Harrietiných asistentů. „Neměl by ses tolik kamarádit s Barnesem, Pipere. Má na tebe špatný vliv.“

KAPITOLA TŘI

Kayin nově jmenovaný detektiv seržant Ian Barnes proslul svérázným smyslem pro humor, ale neodmyslitelně patřil do jejího týmu a ona si velmi dobře uvědomovala, že kdykoli bylo potřeba, zachoval se statečně a naprosto profesionálně.

Teď měl na sobě stejný overal jako ona a v jeho blízkosti operovali kolegové pověřeni různými úkoly.

Bezprostředně kolem ležícího těla policie vytyčila třetí kordon, zatímco technici pro ohledání místa činu zkoumali strop, kudy mrtvola propadla.

Barnes vzhlédl od poznámek, kývl Kay a Gavinovi na pozdrav, znovu se obrátil k mladé policistce a její kolegyni a ukázal někam dozadu přes sál.

Obě vyrazily tím směrem a Barnes mezitím začal něco řešit s vysokým člověkem v obleku, který ho pozorně poslouchal a každou chvíli si prohrábl vlasy.

„Kdo to je?“ zeptala se Kay.

„Ředitel,“ řekla Debbie. „Pracuje o patro výš. Přesněji řečeno přímo nad námi.“

„Zapáskovali to i tam?“

„Ano. Dva Harrietini lidé šli po příjezdu rovnou nahoru a pár policistů už se zaměstnanci z toho patra sepisuje svědecké výpovědi. Říkala jsem si, že bude lepší to provést tam, aby nemuseli chodit tady do toho zmatku.“

Na podlaze s linoleovou krytinou stále ležely převrácené plastové židličky, jak je zaměstnanci kvapně odhodili a utekli. Kay si zkušeným okem prohlédla skupinku, která postávala vzadu u výdejníku vody.

„Neodešel někdo?“ ujišťovala se.

„Ne. Všichni jsou přítomni a byli ztotožnění,“ odvětila Debbie. „Nikoho z místa činu nepustíme, dokud to výslovně nedovolíš.“

„Dobře, díky. Máš se, Iane?“ oslovila Kay kolegu, když přišli blíž.

„Ale jo, šéfová. Moment, prosím tě.“

Otočil se k seržantovi v uniformě, prohodil s ním několik slov a pak přešel k předělu mezi sálem a kuchyňkou, kde čekala Kay s Gavinem. Zblízka spatřili, jak znechuceně se tváří.

„Nic takového jsem v životě nezažil,“ otrásl se. „Ale všechno asi musí být jednou poprvé.“

„Vidím, že máš situaci pod kontrolou.“

Byla na něj pyšná a z jejího hlasu se to dalo poznat.

Když se Barnes přece jen rozhodl ucházet se o roli detektiva seržanta, bylo to pro ni i ostatní kolegy značné překva-

SPÁLIT MOSTY

pení. Celé léto se tvářil, že o tu příležitost nestojí, ale na poslední chvíli si to rozmyslel, jen aby do týmu nemuseli přijmout někoho zvenčí.

Kay se tenkrát nevýslovně ulevilo. Ráda se starším kolegou pracovala, stali se dobrými přáteli a byl na něj absolutní spoleh.

Náročné úkoly spojené s novou rolí mu evidentně svědčily, což se dnes potvrzovalo.

Kay natahovala krk, ale výhled na bezprostřední místo činu jí zastiňovali technici, kteří se krčili na podlaze mezi stolkami. „Kde je Lucas?“

„Tady.“

Otočila se po hlase a přímo proti ní stál patolog. Byl viditelně unavený. Osušil si ruce do zmuchlané papírové utěrky a hodil ji do pytle s odpadem, který zrovna nesl kolem jeden ze členů týmu pro ohledání místa činu.

Podal inspektorce ruku a Kay následně ukázala k díře ve stropě.

„Už pro mě něco máte?“

„Tělo se zakonzervovalo během letní vlny veder,“ řekl Lucas tiše, aby ho neslyšeli zaměstnanci, shromáždění u výdejníku, odkud postupovali ve frontě k několika stolkům. „Akustické panely montovali v červnu, takže pachatel tam musel ukrýt tělo někdy v době mezi červnem a začátkem října, kdy teprve šel objekt do nájmu.“

Gavin vzhlédl k zejícímu otvoru do stropního prostoru. „Ale jak ho proboha mohl dostat nahoru? Sám na to určitě nestačil.“

„Několik Harrietiných lidí je nahoře a rozebírají podlahu v kanceláři nad námi,“ řekl Lucas a kývl na Harriet. „Máte vteřinku?“

„Ano, ale rychle,“ odpověděla šéfka výjezdové skupiny.

„Chtěl jsem právě inspektorce popsat, jakou stopu sledujete, ale usoudil jsem, že to bude lepší slyšet rovnou od vás, protože možná už jste mezitím získali víc informací,“ pokračoval Lucas.

„Aha, dobře. Na základě toho, co jsme od příjezdu zjistili, pracujeme se dvěma verzemi. Podle té první bylo tělo vyzvednuto odsud nahoru, podle té druhé pachatel naopak uklidil oběť pod podlahu v kanceláři nad námi,“ vysvětlovala Harriet. „Prostrčit bezvládné tělo stropem by nebylo snadné – jednak něco váží a jednak ho tam nemáte jak přidržet, než vrátíte panel zpátky na místo. Pochopitelně vám postupně povíme víc, ale zatím se přikláním spíš k názoru, že ho pachatel uložil pod podlahu. A jak tělo vysychalo, kleslo patrně níž, až na ty panely, a tam ucpalo přívod vzduchu do klimatizačního okruhu.“

„Díky.“ Kay se obrátila zpátky na Lucase. „Už víme, jestli je to muž nebo žena?“

„S naprostou určitostí jde o muže. Chcete se na něj podívat, než ho odvezeme?“

„Ano, to bych ráda.“

Upřímně řečeno by si Kay pohled na mumifikované tělo klidně odpustila, ale ze zkušenosti věděla, že když má možnost si ho prohlédnout, dokud ještě leží na místě, kde bylo objeveno, vypozeruje mnohdy víc, než co se dočte ze strohé

SPÁLIT MOSTY

pitevní zprávy. A ve své nové roli detektiva inspektorky si umínila, že půjde příkladem i členům svého týmu.

V životě by si neodpustila, kdyby si někdo z nich pomyslel, že vyšetřování šidí.

„Nasaďte si respirátor,“ vyzval ji Lucas. „Nevíme, jaké spory plísni se mohou z těla šířit.“

Kay poslechla. Jakmile měl respirátor na obličej i Gavin, podlezi spolu s Lucasem a Harriet druhou pásku a přešli až k místu, kde operovali kriminalističtí technici.

Zkroucená ležící postava jim nejprve připomínala spíš hromádku starých hadrů, ale z větší blízkosti už Kay rozeznala ruku v rukávu modré košile.

Lucas ji zavedl na druhou stranu, přidřep l si k mrtvému muži a ukázal na jeho obličej. Pohyboval se při tom uctivě a s respektem.

Kay polkla, ale klekla si vedle patologa.

Prohlížela si svraštělý obličej.

Chyběla mu oční víčka a měl prázdné oční důlky. Rty měl rozšklebené v podivné grimase.

„Myslím, že se k jeho očím a rtům dostali hlodavci,“ poznamenal Lucas. „Jakmile odněkud ucítí mrtvolu, velmi rychle si k ní najdou cestu, byť by to byl relativně nový prostor jako tady.“

„Gavin se zmínil, že má oběť na hlavě stopy po tupém úderu.“

„Ano, tady,“ ukázal Lucas malíčkem na prasklinu v lebce za levým uchem. „Zatím nedokážu určit, jestli to byla příčina smrti. Budu ho muset podrobně prohlédnout.“

„Víme o něm něco? Nenašlo se u něj pouzdro s doklady?“

„Ne, v kapsách neměl nic.“

„Podle čeho ho proboha budeme identifikovat?“ hlesl Gavin a pomalu se mu vracela do tváří barva. „Obličej má znetvořený k nepoznání, kůži úplně svrasklou.“

„Odvezeme ho na patologii a ze všeho nejdřív zkusíme na bříška prstů nanést glycerin,“ odvětil Lucas. Soucitně si zubožené tělo prohlížel. „Změkčí kůži, abychom dokázali sejmout otisky prstů, které vám pak pošleme. Ale v nejbližších dnech vám bohužel nemůžu slíbit vůbec nic.“

Všechny pitvy v Kentu se prováděly buď v nemocnici, kde dotyčný zemřel, anebo v Darent Valley, kde působil Lucas a jeho kolegové. Pracovali ve stísněných laboratořích a pod značným tlakem. Úmrtnost neblaze zvyšovalo i studené počasí a s ním spojené častější fatální případy zápalů plic u starší generace. Na provedení pitvy oběti násilného trestného činu a podrobnou zprávu si kriminalisté počkají při nejlepším několik dní, ne-li týden.

„Jsou stropní desky potřísněné tělními tekutinami?“ zeptala se Kay.

„Než se tělo stihlo začít rozkládat, došlo k dehydrataci,“ řekl Lucas. „Ve stropní dutině musel dostatečně proudit vzduch, který celý proces velmi urychlil.“

„A zápachu si nikdo nevšiml, protože budova zůstala po rekonstrukci dva měsíce prázdná,“ přidal se Barnes. „Dostali jsme kopii nájemní smlouvy a podle ní se sem společnost stěhovala až v říjnu.“

„Víme, kdo tu pokládal koberce?“

SPÁLIT MOSTY

Barnes ukázal palcem přes rameno. „Ředitel zavolal provoznímu náměstkovi – ten je sice zrovna na dovolené, ale může se na záznamy podívat online. Prý nám pošle informace mailem. Podle všeho to dělala nějaká místní firma.“

„Dobře.“ Kay se zvedla a ještě jednou se pozorně rozhlédla kolem sebe. „Tak jo, Iane, nechávám ti to tady dál na povel. My se vrátíme na stanici a nachystáme společnou kancelář, abychom mohli začít vyšetřovat.“

KAPITOLA ČTYŘI

„Tomu říkám začátek pracovního týdne, šéfová,“ vítala detektiv konstábl Carys Milesová svoji nadřízenou ve dvířích velké vyšetřovací kanceláře a rovnou jí strčila do ruky papírové desky. Kay s nimi zamířila ke svému stolu.

„To mi povídej,“ odtušila. Svlékla si flísovou mikinu, přehodila ji přes opěradlo židle a otevřela si složku. „Co už jsi stihla zjistit?“

Carys se opřela o protější stolek a zastrčila si za ucho pramen černých vlasů. Kay se mezitím posadila. „Budova patřila jedné velké bance a ta tu sídlila až do období recese před pár lety. Pak ji krátce pronajímali, ale když odešel poslední nájemce, vlastníci se rozhodli zainvestovat do nové výstavby a nemovitost prodali.“

„Museli si přijít na pěkné peníze.“

„V tom se nepleteš. Odhadovanou cenu najdeš na straně čtyři. Nový majitel – developer z Rochesteru – dal budovu

zrekonstruovat. Stáhli jsme si z internetu seznam firem, které se na úpravách podílely. Vezmu si někoho na pomoc a postupně je probereme, jestli je něco spojuje. Jsou to jak firmy, tak živnostníci.“

„Barnesovi by se měl ozvat provozní ředitel společnosti, která si budovu aktuálně pronajímá,“ řekl Gavin. „Snad si nechal kontakt na kobercáře, abys ho nemusela dohledávat.“

„To by bylo fajn,“ kývla Carys. „Doufejme, že mají v pořádku účetnictví a smlouvy a že neplatili nikomu na ruku.“

Kay útlou složku zběžně prolistovala a podala ji zpátky Carys.

„Dobrý materiál pro začátek, díky.“ Podívala se na hodinky. „Kdo má na starosti databázi HOLMES?“

„Phillip Parker,“ odpověděla Carys. „Debbie přes víkend sloužila a až do čtvrtka se bez ní musíme obejít.“

„Ano, potkaly jsme se na místě. To nic – Phillip je moc šikovný a zvládne to, než se Debbie vrátí. Koho máme ještě k dispozici?“

Kay poslouchala a rozhlížela se po místnosti. Zatímco jí Carys četla jména řadových policistů, které si malý tým detektivů vyžádal na pomoc, postupně jí klesala hladina adrenalinu a utišil se jí tep, zrychlený po návštěvě místa činu.

Padl jí zrak na policejního konstábla Dereka Norrise, který stál na židli a sundával ze stropu světle modré krepové stuhy. Píchlo ji u srdce.

Minulý pátek sem totiž přivezla jedna ze sekretářek ukázat svého několikatýdenního synka a ve společné kanceláři

SPÁLIT MOSTY

uspořádali párty. Kay se jí také účastnila, ale provázely ji trochu ustarané pohledy kolegů. Pořád ji tak docela nepřěbolelo, že před několika lety potratila, a když se jí teď ocitlo v náručí cizí dítě a podívalo se na ni svýma jasně modrýma očima, bylo jí z toho těžko.

Zaplašila vzpomínku, Norris mezitím slezl ze židle a vyhodil stuhý pod stůl do koše na papír. Z místnosti byla zase kancelář se vším všudy.

Prsty jí u radiátoru postupně rozmrzaly. Letos v zimě zatím topení fungovalo. Vděčně sáhla po hrnku čaje, který před ní rázně postavil seržant Harry Davis a odešel ke svému stolu u okna. Usmála se. Letitý policista všem mladším kolegům dělal tak trochu otce. Kay ho měla ráda. Byli na začátku vyšetřování, které prověří její detektivní i manažerské schopnosti, a kdyby nic jiného, Harry bude umět spolehlivě sehnat omladinu do houfu, jakmile Kay zavelí.

Ve velké místnosti už začínalo hučet jako v úle. Členové vyšetřovacího týmu se postupně usazovali ke svým dočasným pracovním stolům, telefonovali, volali jeden na druhého – a takhle to tam bude vypadat, dokud neztotožní zavražděného a nerozluští okolnosti jeho smrti.

Carys se odmlčela, protože se rozrazily dveře a dovnitř vpadl Barnes. Rázoval rovnou k nim a povoloval si kravatu.

„Tak, Tutanchamona máme v márnici a na místě činu jsem nechal hlídku, která tam zůstane až do chvíle, než Harriet ukončí ohledávání,“ oznámil. „Přišel jsem o něco?“

Kay mu podala Carysiny poznámky a obrátila se ke Gavinovi. „Můžeš zavolat na radnici a zeptat se, jestli nemuseli

během rekonstrukce řešit nějaké problémy? Stížnosti, potíže s povoleními, prostě cokoli.“

„Rozkaz.“ Vzal do ruky mobil. „Taky stáhnou fotky oběti a místa činu a nahraju je do systému. Chceš jich pár vytisknout a pověsit na tabuli?“

„Buď tak hodný. Aspoň si všichni uvědomí, jak těžké bude oběť identifikovat. Neumím si představit, že by nám Harriet poslala něco dřív než zítra, zvlášť jestli jsou pořád na místě.“

Gavin vystřelil ke svému stolu a Barnes vrátil desky Carys.

„Takže co si o tom zatím myslíš?“ nadhodila Kay.

„No, že nejspíš ten chlap někoho hodně naštvál,“ odtušil Barnes, „soudě podle toho, jak mu prorazili lebku.“

Carys sraštila obočí. „Během rekonstrukce nám nikdo žádné potíže nehlásil. Předpokládám ale, že asi nemohl prostě nešťastnou náhodou zakopnout, spadnout do díry a rozbit si hlavu, co?“

„Ne – byli jsme se před odjezdem mrknout i o patro výš a rozhodně ho tam někdo záměrně uklidil,“ potvrdila Kay. „V meziprostoru jsou nejrůznější trámky, nosníky a kabeláž. Takže by se tam jen tak nevešel.“

Vstala ze židle. „Tak pojďte – svolajte lidi a povíme si, co nás dneska čeká. Potřebuju informovat i Sharpa, než za hodinu odjede na tiskovku.“

Natáhla se pro mobil a zakručelo jí v břiše. Carys zvedla oči k nebi.

„Ani slovo. Najím se později,“ zarazila ji Kay.

SPÁLIT MOSTY

Přešla do přední části místnosti a počkala, až si kolegové přinesou k tabuli židle. Gavin mezitím přiběhl od tiskárny.

„Už mám ty fotky,“ oznámil a dvě vybrané rychle připíchl na tabuli.

Kay si odkašlala. „Všichni si prosím najděte místočko a začneme.“

Pár opozdilců se rychle opřelo o stolky nebo se posadilo na parapet a Kay mohla spustit.

„Pro ty z vás, co jste se k nám připojili dnes poprvé, chci jen říct, že jsme sehraný tým, který rád dotahuje věci do konce. Ale nebojte se, nikdo z nás nekouše, takže se klidně ptejte. Můžete to být zrovna vy, kdo vyšetřování posune správným směrem, abychom se dobrali výsledků, jasné?“ Usmála se na skupinku mladičkých konstáblů, kteří po jejích slovech viditelně pookřáli. Ostatní na Barnese a další detektivy souhlasně kývli. Kay se pak otočila k tabuli a ťukla prstem na první fotku. „Máme mumifikované tělo. Našlo se dnes ráno. Propadlo stropem v budově někdejší banky na High Street. Nikdo se naštěstí nezranil, ale jak si dovedete představit, přítomní utrpěli šok.“

Sálem to zašumělo. Všichni se naklonili blíž, propisky a otevřené zápisníky v rukou.

„Zatím nevíme, o koho jde,“ pokračovala Kay. „Na sobě měl modré džínsy, tmavomodrou bavlněnou košili a plátěné tenisky. Běžné značky z kamenných a internetových obchodů. Hodinky neměl a nenašlo se nic, podle čeho bychom ho mohli ztotožnit, například peněženka nebo řidičský průkaz. Je vysoký asi stopětasedmdesát centimetrů – ale to nám

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Spálit mosty***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.